

ruzsulóhoz, mint az idegen doktorhoz. Mindazáltal ezek a dolgok cseppet sem kedvetlenítik őt el. Soha! Neki kötelessége segíteni embertársain és ezt a kötelességet keresztülhajtja még akkor is, ha saját önérzetét kell félretennie. Katóka elismerő pillantással jutalmazta a doktor lelkes szavait. Majd hirtelen megállt, eléje került és szembenézett vele.

— Tudja hogy megjött a bátyám?

— Hallottam.

— Egyebet is hallott?

— Sok mindent hallottam . . .

Katóka rátette kezét a doktor karjára.

— Doktorka, azt szeretném, ha maga őszinte, jó barátunk lenne.

Justh habozás nélkül felelt:

— Az vagyok.

A lány halkán folytatta:

— Úgy érzem, igen nagy szükségünk lesz magára.

A doktor szemében felcsillant az öröm.

— Parancsoljanak velem. Rendelkezésükre állok.

— Számítottam erre . . .

(Folytatása következik.)

Büky György.

PRIMAVERA.

Május.

*Még nagyon mozdulatlanok a vén fák,
itt-ott csak halvány rügy zöldül felül.
De lent, a bokrok hajlás, ifjú ágán,
már finom, finom zöld fátyol terül.*

*Már halvány zöld fátyol dereng a fák közt
és néhol könnyű ág hajlong fehérén.
Messzebb, hol barna tölgyek ébrednek,
frissfejű nyírja bólogat a fényben.*

*Most elborul, kövér cseppek potyognak,
a sárga láncfű feje földre billen,
de a meleg, gyöngyszín esőfonalon
átsüt a nap pászmás fénygel, szelíden.*

*Átsüt a nap gyöngyszín esőfonalon,
átfényesíti enyhült szívemet,
s a fenyő sudarán, a könnyes fák közt
megstmitok egy gyantás friss sebet.*

M. Juhász Margit.